

[Rager.]

at det vil vise sig at være et Krav, der har Livskraft, og som vil komme frem igen.

Det kan heller ikke nægtes, at den Maade at føre en Kamp paa, Arbejdskampen, absolut ikke kan tiltale og derfor heller ikke burde være kendt i et civiliseret Samfund; Kampen bliver jo dog altid saadan, at den gaar ud over de økonomisk svageste. Det er Arbejderne i første Række, den gaar ud over, uden at de har nogen som helst Sikkerhed for, at de bagefter opnaar noget; og i næste Række gaar den ud over dem, der lever af Arbejderne, de daarligst stillede handlende o. s. v. Den har ikke Spor mere Mulighed for at føre til et rigtigt Resultat end en Krig mellem Lande o. s. v. Jeg tror, at de økonomisk svageste i Virkeligheden vilde faa deres Interesser langt bedre beskyttet, naar de fik denne Beskyttelse af Instanser, som Statens Autoritet stod bagved.

Jeg har nu omtalt det, som ikke findes i Ministerens Forslag. Jeg vil derefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om det, der findes. Jeg har allerede sagt, at Forslaget, hvor det drejer sig om Indførelse af bedre Garantier mod Arbejdskampes Udbrud, indeholder Fremskridt, om ikke store. Det vigtigste er vel dér Fastsættelsen af Afstemningsregler. Det forekommer mig, at Regeringen ved det Forslag, den har fremsat, har vist sig at have et klart Øje for Samfundets Krav i Retning af Garantier, som den anden Part, i denne Sag altsaa Arbejder- og Arbejdsgiverorganisationerne, virkelig maa bøje sig for. Af Bemærkningerne til Lovforslaget fremgaar det, at der i Udvalget blev fremsat forskellige Forslag om Afstemningsreglerne. Yderpunkterne markeredes jo af Arbejdsgiverne, hvis principielle Standpunkt var, at der skulde $\frac{3}{4}$ af de stemmeberettigede til at forkaste et Forligsmandsforslag, og af De samvirkende Fagforbund, der stod paa det modsatte Standpunkt, kan man sige, i hvert Fald det, hvorefter der stilledes de mindste Krav, idet de foreslog en Aftrapning, hvorved der ved en saa lav Afstemningsprocent som 10 kun forlangtes $61\frac{1}{4}$ pCt. af de afgivne Stemmer — altsaa ca. 6,1 pCt. af de stemmeberettigede vilde være nok til at forkaste et Mæglingforslag. Det forekommer mig, at naar man overhovedet skal give Regler om en Aftrapning, kan man ikke acceptere en saa lav Afstemningsprocent, og jeg har glædet mig ved at se, at Ministeren heller ikke har fremsat dette Forslag.

Personlig fandt jeg i Udvalget ikke Anledning til at tage Standpunkt over for de forskellige Afstemningsforslag, men øn-

skede at staa frit. Jeg kan sige, at jeg kan give Ministerens Forslag min Tilslutning. Den laveste Procent af stemmeberettigede, der herefter kan forkaste et Forslag, er 18,75. Jeg skal straks indrømme, at det er ogsaa en meget ringe Procent, men den fremkommer jo kun, naar Antallet af de stemmende kun er 25 pCt., og hvis man gennemgaar de Afstemninger, over hvilke vi i Udvalget fik en Fortegnelse, vil man se, at vi meget sjældent kommer ned paa en saa lav Procent som 25. Der foreligger en Afstemning fra 1925 indenfor Hatte- og Buntmagerfaget, ved hvilken der kun mønstredes 26,6 pCt. af ca. 458 Medlemmer; deraf stemte 56 ja og 66 nej. Det betød den Gang Forkastelse, men efter Ministerens Forslag skulde der nu 88 Stemmer til Forkastelse, det vil altsaa sige, at Forslaget nu var blevet vedtaget.

Man finder nogle enkelte Afstemningsprocenter i 30erne i nogle af de mindre Fag, i de større Fag ligger Afstemningsprocenten overalt paa 50 eller i alt Fald nær ved 50 og derover. Man sporer ogsaa fra Afstemningen ved Storkonflikten i 1922 til Afstemningen ved Storkonflikten i 1932 en Stigning i den procentvise Stemmeafgivning. Det kan man kun betegne som glædeligt, idet der derigennem spores en voksende Ansvarsfølelse med Hensyn til den moralske Pligt til at afgive Stemme ved Afgørelsen. I 1932 var det alene Elektropletarbejderne, der havde en Afstemningsprocent under 50, nemlig 49,7, 305 Ja-Stemmer og 312 Nej-Stemmer. Det vil sige, at Forslaget ogsaa vilde være blevet vedtaget, hvis det af Ministeren her foreslaaede havde været gældende.

Hvad angaar § 8, kan jeg ikke se, at den skulde være saa uforstaaeligt, som tidligere Ordførere har villet gøre den til. Naar en Ting tilfældigt falder en Mand ind, og der saa laves en lille Historie paa det, er der jo mange, der er tilbøjelige til at tro, at nu staar vi ved den evige Sandhed, og saa mere eller mindre tankeløst gentager det. Jeg synes altsaa slet ikke, at der er Grund til at opholde sig saa forfærdeligt over Affattelsen af § 8. Det var vist det ærede Medlem Hr. Bouet, der gerne vilde have den ændret i Udvalget, og det vilde være udmærket, hvis det ærede Medlem var i Stand til indenfor nogenlunde de Rammer, som Lovforslaget angiver, at finde en bedre Affattelse. Jeg maa sige, at jeg lægger overordentlig megen Vægt paa denne § 8. Jeg kan ikke se, at der fra Arbejdernes Side kan rejses berettigede Indvendinger mod et Forslag som dette, hvorved de enkelte